

สี่พันตร

บทที่ 13

พระราชินี ทรงมีรับสั่งแต่งตั้งให้พระสุนิสสา เป็นองค์ประธานดูแลการบูรณะซ่อมแซมพระมหาวิหารโบราณ ซึ่งตั้งเป็นสง่าอยู่บนภูเขาสิมาธรที่ใกล้ชายแดน พระวิหารอายุกว่าสามร้อยปีมีประวัติเกริกไกร เคยเป็นที่ประกอบพิธีศักดิ์สิทธิ์และรวมพลังจิตใจผู้คน.....มาในระยะหลัง ความซำรุดทรุดโทรมทำให้ถูกทางการกันไว้จากสาธารณชน บัดนี้จึงมีพระดำริให้ซ่อมแซมบูรณะเพื่อใช้เป็นี่ประกอบพิธีการต่างๆ ได้อีก

พิธีเบิกพระฤกษ์การบูรณะซึ่งพระราชินีทรงเสด็จเป็นประธาน แม้เป็นพิธีสำคัญ แต่เพราะสถานที่ตั้งอยู่สูงขึ้นไปบนภูเขา ห่างไกลจากชุมชนความเจริญ ทางวังหลวงต้องใช้อากาศยานเฉพาะกิจ จึงไม่เอื้ออำนวยให้ผู้คนมาร่วมงานมากนัก... ผู้ที่อยู่ในบริเวณพิธีส่วนหนึ่งเป็นประชาชนในพื้นที่ซึ่งมาเฝ้าชมพระบารมี และอีกส่วนหนึ่งคือผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องดำเนินการ

ในวันนี้ นอกจากพระญาติวงศ์แล้ว พระสุนิสสาโฉมงาม ก็ตามเสด็จใกล้ชิด ภาพที่ถูกสื่อมวลชนเผยแพร่ แม้ถูกจำกัดอยู่บ้าง เพราะขอบเขตแห่งวัฒนธรรมประเพณี แต่ความงามของพระชายาชาวโสฬสในพระราชโอรสพระองค์ใหญ่ ก็เป็นที่กล่าวขวัญถึง

เสียงปี่กลองฆ้องแตรดังเป็นระยะขณะประกอบพิธีสำคัญ หลังจากนั้น องค์ราชินีทรงมีพระปฏิสันถารกับผู้ที่เกี่ยวข้อง...

ในท่ามกลางเสียงพูดของผู้คน เสียงแปลกหูเสียงหนึ่งก็ดังเสียดแทรกขึ้น เป็นเสียงกรีดร้องของพญานกอินทรี ซึ่งทำให้ฝูงนกใหญ่น้อยแตกตื่นบินกระเจาจากกิ่งไม้! แต่เพราะอยู่ในท่ามกลางป่าเขาธรรมชาติ จึงไม่มีผู้ใดใส่ใจกับความเคลื่อนไหวนั้น

นอกจากองค์หญิงสุดาวดี ที่ทรงชะงักงันแล้วหันขวับเหลียวมองหา! เธอตั้งใจคอยฟังเสียงที่จะดังตามมา

เสียงพญานกอินทรีดังขึ้นอีกครั้งราวกับจะย่ำรับความเข้าใจ...! หลังจากนั้นก็มีเสียงไพเราะของนกกาเหว่าตามมาเป็นระยะ

ดวงพักรังามปรากฏรอยยิ้มสรวลผุดพราย เธอรับรู้ว่ามีตรสนิทที่พลัดพรากจากกันไป ได้กลับมาอยู่ใกล้ๆ อีกครั้ง...!

การแสดงพื้นเมืองเริ่มขึ้น องค์ราชินีทรงยิ้มสรวลปรบพระหัตถ์ทอดพระเนตรมองด้วยความเพลิดเพลิน ขณะที่พระสุนิสสาโฉมงามกลับไม่ได้รับรู้ถึงความงดงามของศิลปะการรำรำและความไพเราะของดนตรีเลยแม้แต่น้อย

เมื่อถึงเวลาเสด็จกลับ แถวฝูงชนนั่งคุกเข่าเรียงรายซ้อนๆ กัน ถวายดอกไม้และสิ่งของในทางเสด็จดำเนิน พระสุนิสสาดำเนินตามโดยตั้งพระทัยทิ้งระยะห่างจากพระราชินีพอสมควร เธอยิ้มสรวลก็รับสิ่งของพลางรับสั่งทักทายผู้คน ขณะเดียวกันก็คอยเหลียวแลมองหาจนสังเกตเห็นร่างสูงสันทัดในเครื่องแต่งกายเช่นชาวพื้นเมืองซึ่งรวมอยู่ในกลุ่มคน... ร่างนั้นเคลื่อนแหวกผ่านผู้คน ใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว

เธอชะลอพระบาทหยุดรอจนร่างนั้นเคลื่อนเข้าใกล้

พอได้จังหวะ... พวงมาลัยดอกไม้ก็ถูกยื่นออกมา เธอยื่นมือเรียวบางผ่านแถวฝูงชนและมือมากมายที่ยื่นถวายสิ่งของของผู้ที่คุกเข่าบังหน้า เจาะจงรับพวงมาลัยดอกไม้จากมือชายผู้นั้นไว้ ซ้ำยังได้สบตายิ้มทักทายให้แก่นัก

นางพระกำนัลที่เดินตาม ยอบกายรอรับถ่ายเทสิ่งของ เธอส่งสิ่งอื่นออกไป แต่กลับคล่องมาลัยไว้ไม่ยอมปล่อย

มันมิใช่เป็นเพียงมาลัยดอกไม้ เธอรู้ดีว่ามีอะไรซ่อนอยู่ ด้วยเหตุว่านี่ไม่ใช่ครั้งแรกของการสื่อสาร.....

หลังจากนั้น.....

องค์ครุณีต้องขุ่นข้องคับแค้นใจเพราะเรื่องหนึ่งซึ่งทรงได้รับทราบเมื่อเข้าเฝ้าพระราชาราชินีที่วังหลวงพร้อมข้าราชการบริหารแห่งราชสำนัก แม้ทรงฝันสงบสำรวมต่อหน้าผู้คนจนได้เวลากลับ ก็มีบ้างที่เปลอขมวดคิ้วนิ้วพักรัง หมกมุ่นขุ่นข้องจนเป็นที่ซุบซิบเมื่อถูกสังเกตเห็น ครั้นกลับถึงพระตำหนัก เธอก็ไม่รั้งรอที่จะแสดงความหงุดหงิดส่งเสียงเกรี้ยว

“ไม่ต้อง..!” “ไม่เอา..!” “อย่าเพิ่งมายุ่ง..!”

นางข้าหลวงต่างมองหน้ากันอย่างงุนงง

เธอสลัดเสื้อรุ้งที่สวมทับออกทิ้ง เผยให้เห็นองค์อรรชรในอาภรณ์เขารูปทันสมัย ขณะที่สาวพระบาทเข้าห้องบรรทมก็ส่งเสียงเกรี้ยวกับนางกำนัลสองนางที่เฝ้าตามมาอย่างแตกตื่น

“อย่าให้ใครมาทวงใจเป็นอันขาดเชียวนะ..!”

แล้วบานประตูลานหนักก็ถูกปิดดั่งบัง

นางกำนัลที่หน้าตาแตกตื่นงุนงงได้แต่มองหน้ากัน ไม่มีใคร

เดาออกว่าภายในห้องบรรทมกว้างใหญ่ องค์หญิงพระชายาผู้สงบบงามสวยสง่ากำลังถูกความคิดและอารมณ์โกรธธรมร่ำถึงที่สุด เธอปราดไปที่พระแท่น คว่ำหมอนแพรได้ก็ฟาดลงครั้งแล้วครั้งเล่า ระเบิดอารมณ์ที่ถูกกดกลั้นอยู่ในพระอุระขณะที่แม้พระโอรสผู้แน่น ข่มเสียงกรีดกรี้ยวไว้ไม่ให้ดังไปถึงผู้อื่น.....

เหมือนเช่นที่เธอเคยทำในยามเยาว์วัย... หลังจากถูกนางพี่เลี้ยงอภิบาลคาดโทษ ตรีณีน้อยหันมาระบายอารมณ์กับสิ่งที่ไม่แตกหักเสียหาย โชคไม่ดีที่ในครั้งนี้อมอนบางถูกฟาดครูดกับมุมสลักของพระแท่น เนื้อแพรจึงฉีกขาด ขนนกอ่อนที่ถูกอัดไว้ข้างในกระจายออกมา ส่งผลให้ความโกรธกริ้วยิ่งทับทวี หมอนน้อยยิ่งถูกฟาดซ้ำครั้งแล้วครั้งเล่า ปุยขนนกสีขาวปลิวว่อน

มีเสียงเคาะประตูหนักๆ ชัดจังหวะ เธอกรีดเสียงโกรธกรี้ยว

“บอกว่าย่ามาอยู่ ไม่เข้าใจภาษามนุษย์หรือยัง...!”

เสียงเคาะเงียบไปทันที

ผู้ที่ยืนอยู่หลังประตูกลับเป็นองค์ชายภควัด ขนงเข้มขมวดมุ่นทรงหันไปถามนางกำนัลที่คุกเข่าทำสีหน้าพิศพิพาน

“องค์หญิงเป็นอะไรไป”

“ไม่ทราบเกล้าพะคะ พอกลับมาก็ทรงเข้าห้องปิดประตูรับสั่งว่าอย่าให้ใครเข้าเฝ้า”

“คงจะทรงประชวรพะคะ หม่อมฉันไม่เคยเห็นพระนางเป็นเช่นนี้มาก่อน”

“เป็นอย่างไรหรือ”

นางกำนัลทั้งสองไม่กล้าเอ่ยปาก ได้แต่มองตากันแล้วก้มหน้า

เมื่อไม่ได้รับคำตอบ องค์ชายก็หันกลับไปเคาะประตูอีกครั้ง องค์หญิงสุดาวดีที่กำลังโกรธกรี้ยวเกือบจะกรีดใส่ แต่ทว่าสุรเสียงทุ้มที่ดังตามมา “น้องเดือน นี่พี่เอง” ทำให้เธอหยุดชะงัก

อารมณ์ที่พลุ่งพล่านสะดุดตันควัน รู้สึกพระองค์หันมองรอบๆ ละอองปุยขนนกปลิวว่อน แล้วนี่เธอจะทำอย่างไรดี

อีกชั่วครู่บานประตูหน้าหนักก็แง้มออก ดวงพักตร์องค์ตรีณีสงบเสียว แม้รอยยิ้มสรวล จะมีพิรุณอยู่บ้าง

“อย่าเพิ่งเข้ามาเลยพะคะ หม่อมฉันทำหมอนขาด ขนนกปลิวกระจายเต็มห้อง... ช่างน่าละอายจริงๆ...”

“แค่นั้นเองหรือ” องค์ชายรับสั่งถามอย่างฉงน ทรงผลักบานทวาร ก้าวพระบาทเข้าไป

องค์หญิงสุดาวดีเหลือบพระเนตรมองนางกำนัลทั้งสองที่รีบก้มหน้ามองพื้นห้อง ทำให้ทรงยิ่งระแวงว่าพวกนางพูดอะไรออกไปบ้าง

“หม่อมฉันไม่สบายล้มลง ดีที่กอดหมอนไว้ แต่กลับทำให้หมอนแตกจนขนนกปลิวกระจายออกมาพะคะ ดูสิ... เลอะเทอะไปหมดเลย”

องค์ชายทรงแปลกพระทัย เสียงตวาดราวโกรธกรี้ยวที่ทรงแว่วยินเมื่อครู่ ไม่สอดคล้องกับท่าทีสำรวมขององค์ชายในเวลานี้เลย

“ไม่สบายเป็นอะไร.....” สิ่งที่วูบสงสัย...ผู้หญิงท้องมักจะมีอารมณ์แปรปรวน.....ทำให้สีพระพักตร์เข้มขึ้นขึ้น “มากับพี่เถอะทางนี้ปล่อยไว้ให้เป็นธุระของพวกนางกำนัล ประเดี๋ยวก็เรียบร้อย”

ร่างอรรชรถูกประทับประคองให้เดินตาม องค์ตรีณียังไม่วายหันมามองนางกำนัลที่รีบก้มหน้าดูมองพื้น.....

นายแพทย์ก้มถวายคารวะก่อนจะถอยห่าง องค์หญิงสุดาวดีทอดวรกายบนพระแท่นชำเลืองมอง เห็นดวงพักตร์งามสง่าสมชายกระตือรือร้นซักถามนายแพทย์ แต่แล้วก็กลับเคร่งขมึนผิดหวัง

พอแพทย์หลวงถวายคารวะจากไป องค์ชายก็เสด็จมาประทับยืนข้างๆ กุมมือเธอไว้

“หม่อว่าอย่างไรหรือพะคะ”

“หมอบอกว่าสุขภาพร่างกายน้องแข็งแรงดีทุกอย่าง แต่น้องคงจะเครียดอยู่บ้าง... เอาเถอะ... พี่จะให้เขาจัดอาหารขึ้นมา น้องยังไม่ควรลุกเดินไปไหนๆ ไม่เช่นนั้นเกรงว่าจะไม่สบายล้มลงอีก”

ทรงมองเธอขมึนๆ ชั่วครู่ก่อนจะถอยออกไปจากห้อง

องค์หญิงสุดาวดีได้แต่กังวล เมื่อครู่ก่อน เธอได้ปล่อยให้อารมณ์โกรธและผิดหวังครอบงำจนขาดสติ

เรื่องที่เพิ่งจะทรงรับทราบ..... หมายถึงกำหนดการงานพระราชพิธีที่เพิ่งได้รับจากวังหลวงทำให้เธอผิดหวังอย่างยิ่ง กำลังจะมีพิธีแต่งตั้งองค์รัชทายาท แต่ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งไม่ใช่องค์ชายภควัด กลับกลายเป็นเจ้าชายอิสเรศร์ พระอนุชาของราชาภริทิต...!

นี่จะเป็นไปได้อย่างไรกัน มีแบบอย่างที่ไหนที่พระอนุชาแห่งองค์รัชทายาทกลับจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัชทายาท ในขณะที่พระโอรสสวยสง่าฉลาดเฉลียวก็มีความสมบูรณ์เพียบพร้อมทุกอย่าง...!

เธอเองที่มีนัยหมายตำแหน่งพระวรชายาแห่งสมเด็จพระยุพราชซึ่งจะ

กลายเป็นพระราชินีในอนาคตก็มีอันต้องผิดหวัง

ความยุติธรรมอยู่ที่ไหนกันนี้...! องค์ครุณีน้ำพระเนตรซึมด้วยความคับแค้นขุ่นเคือง.....

พระสวามีทรงเงียบหาย เธอลุกดำเนินกลับมาที่ห้องบรรทมก็ได้พบองค์ชายกำลังยืนฟังนางก้านัลทั้งสองด้วยท่าที่สนพระทัยยิ่ง..

ชนกบางเบาที่คลั่งกระจายเต็มห้องเมื่อครู่ก่อนถูกเก็บกวาดออกไป แต่ก็ยังเหลือเรี่ยราย การมาของเธอทำให้นางทั้งสองชะงัก สีหน้าเจื่อนผิดแปลกไปด้วยกันทั้งคู่ ทำให้เธอกรุ่นด้วยความระแวงขุ่นข้อง องค์ชายทรงหันมาแล้วเข้าประคองเธอไว้

“น้องเดือน ลูกขึ้นมาทำไม”

เธอแยมสรवल่ออ่อนอ่อน “วันนี้เจ้าพี่กลับมาพบความวุ่นวายไม่ทราบวาทรงเหน็ดเหนื่อยหรือไม่เพคะ”

“ไม่สบายแล้วยังจะเป็นห่วงพี่อีกหรือ เธอควรเป็นห่วงตัวเองให้มาก อย่าตรากตรำทำงานจนเกินไป หากเกิดเรื่องอีก พี่คงไม่เป็นอันทำอะไรได้เลย”

“พระองค์ห่วงใยเช่นนั้นนับเป็นพระเมตตาอย่างยิ่งเพคะ”

“มาเถอะ กลับไปนอนพักก่อนดีกว่า”

“หม่อมฉันสบายดีแล้ว... อยากจะอยู่ที่นี้ในขณะที่นางทั้งสองทำความสะอาดเพคะ”

“จะดีหรือ พวกเขาจะทำงานกันไม่สะดวก”

“หม่อมฉันเป็นแม่บ้านย่อมต้องดูแลให้พวกเขาทำงาน เจ้าพี่เสด็จไปก่อนเถอะเพคะ”

สายพระเนตรองค์ชายคล้ายพินิจ “ถ้าอย่างนั้นก็ตามใจ พี่ยังมีงานต้องทำอีกหลายอย่าง น้องดูแลตัวเองให้ดีด้วย”

เธอขอบกายรับคำ รอจนพระสวามีดำเนินจากไปจึงหันกลับมาที่นางก้านัลทั้งสอง

“พวกเธอเปิดทูลองค์ชายว่ายังไงกัน”

“ไม่มีอะไรเพคะ” นางทั้งสองรื้อนรนปฏิเสธ “หม่อมฉันทูลว่าวันนี้อากาศร้อน พระชายาคงจะทรงกรำงานจนเครียด หรือไม่ก็อาจจะทรงพระครรภ์จึงทรงพระอารมณ์เสียไปบ้าง และรับสั่งห้ามไม่ให้ใครเข้าเฝ้า... แค่นั้นเองเพคะ...”

“แค่นั้นแหละ” ดวงเนตรงาม ส่งประกายคาดคั่นดูต้น

นางทั้งสองรื้อนรนยืนยันว่า “เป็นความจริงเพคะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็แล้วไป.....”

ร่างอรชรเคลื่อนห่างแต่ไม่วายชำเลื่องมองนางทั้งสองที่ลนลานทำงานต่อ พวกนางก็เช่นกัน ทำงานไปก็ไม่วายแอบชำเลื่องมองเจ้าหญิงจากโศภสด้วยความรู้สึกกริ่งเกรง จนเสร็จงาน พระชายาจึงเรียกนางทั้งสองเข้าหา หยิบปิ่นประดับมุกสองชิ้นยื่นให้

“นี่เป็นมุกที่ดีที่สุดของโศภส ฉันให้พวกเธอเอาไปใช้”

“องค์หญิงเพคะ ของนี้มีค่าเกินกว่าที่หม่อมฉันจะรับได้”

“หากเธอสองคนซื่อสัตย์และจงรักภักดี ต่อไปยังจะได้รับของรางวัลจากฉันอีกมากมาย”

นางทั้งสองยินดีอย่างยิ่ง ลืมเรื่องราวบกวนจิตใจที่เกิดก่อนหน้าไปสิ้น ก้มกราบหมอบรับของกำนัลอย่างลึกลง

“ขอบพระทัยเพคะ”

เธอแยมยิ้มเอื่อยเอื้อน “รู้ไหม โศภสมีประเพณีดั่งงามระหว่างนายและข้ารับใช้ ข้าที่ซื่อสัตย์ ถือเป็นมิตรคู่ใจที่นายจะพึงรักษาไว้ตราบใดที่นายมีอำนาจวาสนา จะไม่ปล่อยให้คนผู้นั้นต้องยากลำบาก...”

ดวงพักตร์เธอยังแยมยิ้มรับสั่งต่อไป “แต่รู้ไหม... หากว่าพวกเขาคิดไม่ดี ทำตัวไม่เหมาะสม นำเรื่องที่ไม่สมควรออกไปพูด เขาจะได้รับบทเรียนที่สาสม ครอบครัวจะไม่มีวันได้อยู่หรือว่าตายอย่างสุขสงบ..!”

สีหน้าคนฟังเจื่อนจางลง มองหน้ากันแล้วก็รีบกล่าวว่า

“หม่อมฉันทั้งสองจะไม่ทำให้ทรงผิดหวังเพคะ”

ประกายพระเนตรเธอดูดีน่าวาว

“ดี..! เอะละ ออกไปได้แล้ว”

นางทั้งสองถวายการเคารพถอยออกไปจากห้องบรรทมด้วยท่าที่แช่มชื่น.....

องค์ชายภควัด ประทับอยู่ที่โต๊ะทรงงานในห้องทรงพระอักษรเมื่อองค์ครุณีปรากฏพระองค์

“ถึงเวลาเสวยแล้ว เจ้าพี่ยังทรงงานอยู่หรือเพคะ”

“ช่วงนี้มีงานสำคัญหลายอย่างต้องทำให้เสร็จ พี่ทั้งข้อมูลบางอย่างไว้ที่นี้จึงกลับมาเร็วกว่าเคย นอกจากนี้ยังมีงานทบทวนนโยบายการปกครองหลายข้อที่จะต้องนำเข้าที่ประชุมเร็ว ๆ นี้”

องค์หญิงสุดาวดีนึ่งครุ่นคิดมองพระสวามีอยู่ชั่วขณะ

“วันนี้หม่อมฉันได้รับทราบถึงกำหนดการงานพระราชพิธีแต่งตั้งองค์รัชทายาท... หม่อมฉันงุนงงไปหมดเพคะ...”

“น้องสงสัยอะไรหรือ”

“หม่อมฉันไม่เข้าใจว่าเหตุใดองค์รัชทายาทจึงกลายเป็นเจ้าชายอิศเรศร์แทนที่จะเป็นพระองค์เพคะ”

สุรเสียงรับสั่งตอบราบรื่น

“เรื่องนี้เป็นความต้องการของเสด็จปู่ ทรงรับสั่งไว้นานแล้วที่จะให้ท่านอาเป็นองค์รัชทายาทสืบราชบัลลังก์ต่อจากท่านพ่อ”

“แต่ว่าเสด็จปู่เสด็จสวรรคตมานานแล้ว นี่เป็นคนละสมัยทำไมยังจะยึดถือปฏิบัติอีกเพคะ”

“ไม่ว่านานแค่ไหน ในเมื่อท่านพ่อทรงรับปากแล้วก็ไม่มีเหตุผลใดสมควรให้เปลี่ยนแปลง”

“พระองค์ก็ทรงเห็นด้วยหรือเพคะ..!”

“แน่นอนซี พี่เห็นด้วย ท่านอาจงรักภักดีและยังมีความสามารถยากหาใครเทียบได้ ทรงเป็นที่รักเพราะว่าทรงใกล้ชิดผูกจิตใจประชาชนเคียงข้างท่านพ่อมาตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์ด้วยกันทั้งคู่ ไม่ว่าจะมองด้านใดก็มีความเหมาะสมกว่าพี่ทั้งสิ้น หากท่านอา สืบราชบัลลังก์ก็ย่อมจะนำความสุขความเจริญมาสู่ประชาชน และนั่นคือสิ่งที่เราทุกคนต้องการไม่ใช่หรือ”

“แต่พระองค์ก็มีความสามารถจะเรียนรู้ และเป็นที่รักของประชาชนได้เช่นกันนะเพคะ”

“ไม่จริงหรือก้องเดือน ประชาชนส่วนหนึ่งไม่รู้จักพี่เสียด้วยซ้ำ คนรุ่นใหม่ไม่ผูกพันกับพระราชวงศ์ และคนรุ่นเก่าก็รักเทิดทูนเจ้าฟ้าชายทั้งสองที่พวกเขาเคยรู้จักในอดีตก่อนที่พี่จะเกิดเสียอีก... พี่ได้แต่ศึกษาอยู่ต่างประเทศขณะที่ท่านอาทรงเอาพระทัยใส่ ดูแลประชาชนอย่างใกล้ชิด หากมีการลงคะแนนเสียงแบบประชาธิปไตย พี่ก็ไม่มีวันจะชนะได้เลย”

องค์หญิงสุดาวดีทรงไม่เห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง

“หากองค์ชายอิศเรศร์เป็นกษัตริย์สืบต่อ... แล้วใครจะเป็นองค์รัชทายาทเพคะ”

“ย่อมต้องเป็นพระโอรสธิดา หรือไม่เช่นนั้นก็สุดแท้แต่ท่านอาจะทรงตัดสินพระทัย”

“องค์ชายอิศเรศร์คงไม่จงรักภักดีถึงกับจะแต่งตั้งเจ้าพี่เป็นแน่”

องค์ชายภควัดเลิกขมอย่างแปลกพระทัย

“ก็อาจจะไม่ แต่พี่ว่าดีเสียอีกที่ไม่ต้องอยู่ในตำแหน่งรัชทายาทราชบัลลังก์ไม่หอมหวานสุขสบายอย่างที่ใครๆ คิดหรอกนะ น้องเดือน พี่พอใจและโล่งใจที่ไม่ต้องรับภาระนั้นต่อจากท่านพ่อ”

“พระองค์คิดเช่นนี้ได้ยังไงเพคะ.! เหตุใดอ่อนแอปานนี้ หรือว่าทรงพอพระทัยกับชีวิตสะดวกสบายที่ไม่ต้องมีความรับผิดชอบ”

สุรเสียงเกรี้ยวของชายาทำให้ดวงพักตร์องค์ชายเคร่งขรึม

“น้องคิดว่าทุกวันนี้พี่มีชีวิตสะดวกสบายโดยไม่ต้องรับผิดชอบเช่นนั้นหรือ”

องค์หญิงสุดาวดีรับรู้ถึงความขัดเคือง จึงทำที่ประจบอดอ่อน

“แต่ประชาชนเป็นของพระองค์นะเพคะ พระองค์จะทิ้งให้ผู้อื่นดูแลพวกเขาได้อย่างไร”

“พี่บอกเธอแล้วว่าท่านอาเป็นที่รัก และจะทำหน้าที่นี้ได้ดีกว่าพี่”

เธอทรงขัดเคืองเต็มที่

“น้องขอร้อง เจ้าพี่โปรดใคร่ครวญไตร่ตรองอีกหลายๆ ครั้งเถอะเพคะ ราชบัลลังก์ควรจะเป็นของพระองค์ น้องเชื่อว่าพระองค์มีความสามารถที่จะเรียนรู้และเป็นที่รักของประชาชนยิ่งกว่าองค์ชายอิศเรศร์และพระโอรสธิดานะเพคะ”

พระสวามีนั่งมองเธออย่างเคร่งครัด องค์น้องก็ทรงวาบขึ้นด้วยความหวัง เธอคุกขานลงข้างๆ ทูลปลอบอ่อนโยนระคนมุ่มมัน

“หม่อมฉันสัญญาเพคะว่าจะอยู่เคียงข้างและทำทุกอย่างเพื่อให้พระองค์เป็นกษัตริย์ที่สมบูรณ์แบบจนเป็นที่กล่าวขานไปทั่วโลก”

คำตอบกลับทำให้เธอแทบจะร้องกรี๊ดออกมา

“แต่ว่าพี่ตัดสินใจไปแล้ว ทุกอย่างแล้วแต่ท่านพ่อ ในเมื่อทรงมีพระประสงค์จะทำตามที่เคยรับปากกับเสด็จปู่... พี่ก็ไม่ขัดข้อง”

ร่างอรชรผุดลุกขึ้นทันที “เหตุใดเจ้าพี่ดีจอร์ันเช่นนี้ หม่อมฉันกำลังพูดอยู่กับมนุษย์หรือว่าหินผากันแน่”

องค์ชายภควัดทรงมองพระชายาอย่างเคร่งขรึม นี่หรือเปล่าที่เป็นสาเหตุให้หมอนขาดจนขนนกกระจายเต็มห้อง

ทรงนึกถึงดวงเดือนที่เป็นเด็กสาวสวยฉลาดมั่นใจในตนเอง ที่ทรงพบและหลงรักเมื่อห้าปีก่อน ไม่เคยนึกมาก่อนว่าเดือนดวงนั้นจะเปลี่ยนเป็นสตรีเจ้าอารมณ์ที่ฮึกเหิมแข่งกล้าและทะเยอทะยานถึงเพียงนี้.....